

Bernardín Šmíd

Stať sa spolupracovníkmi Ježiša

Najmilší, dnešné čítania nám ponúkajú viacej myšlienok, nad ktorými je vhodné sa zamyslieť. Znovu sa v nich stretávame s tajomstvom Božej vôle. Žalmista hovorí v mene Kristovom: „Hľa, prichádzam Pane, chcem plniť tvoju vôľu!“ Možno nám to vyjadrenie znie akosi cudzo. Človek má predstavu plnohodnotného života ako čohosi, čo je oslobodené od všetkých záväzkov a príkazov. Zdá sa nám, že zmysel nášho života je v dosiahnutí slobody a to v najvyššej možnej miere. Ale Božie Slovo i Cirkev hlásajú stále nepopulárnu poslušnosť.

Zamyslime sa nad absolútnou slobodou. Predstavme si takú situáciu. Predstavme si kozmonauta, ktorý musí počas letu opraviť niečo na plášti kozmickej lode. Zažili sme to a videli sme, že sa v takýchto prípadoch kozmonaut poriadne pripútal ku kozmickej lodi. Predstavme si, že by ten kozmonaut túžil po absolútnej slobode a voľnosti a povedal by si: „Konečne preč s tým prekliatym lanom!“, a v túžbe po ničím neobmedzovanej slobode by sa lana pustil. Vieme si predstaviť, čo by nasledovalo. Zahynul by, lebo by nemal za chvíľu ani potravu, ani kyslík, ani priateľov. Zmrzol by vo vesmíre a možno nejaká planéta by si z neho urobila svoju obežnicu. Stal by sa z neho symbol a pomník človeka, ktorý nechcel pre seba uznať a prijať životodárne obmedzenie.

Zamyslime sa nad iným prípadom slobody. Nad slobodou človeka, ktorý nikdy nikoho nemiloval. Ľudovo sa povie, že taký človek skysne. Stane sa z neho tvrdý, zlostný a predovšetkým nešťastný človek. Ale predstavme si taký model dvoch ľudí, ktorý sa majú radi a povedia si navzájom svoje áno, zrieknu sa neobmedzenej slobody a prežívajú šťastné chvíle vzájomnej lásky. Toto je skutočne pravá sloboda, ktorá vedie ku šťastiu. Naša sloboda nespočíva v schopnosti povedať nie ale v schopnosti povedať áno.

Hovorili sme, že naplnenie alebo zmysel ľudského života je v tom, aby plnil Božiu vôľu. Čo to ale je Božia vôľa? Je to niečo mimo nás, niečo nám cudzie? Božie Slovo nám zjavuje, že Božou vôľou povstali svety. Božia vôľa teda tvorí akýsi

základ stvorenia. Božia vôľa je pôvodný stvoriteľský plán. Božia vôľa je tu skôr ako moja vôľa. A moja slobodná vôľa je tu len vďaka Jeho vôli. On to tak chcel, aby som bol slobodný a aby som sa mu úplne slobodne oddal v láske. Jeho vôľa ma stvorila, On ma chcel. Božia vôľa je teda čosi pôvodnejšie a dokonca mne bližšie, ako moja vlastná vôľa, s ktorou som sa narodil a ktorá je deformovaná dedičným hriechom, pretože sa nakláňa ku zlu. Jeho vôľa je ako nesmierny prúd jeho stvoriteľskej moci a sily, ktorá všetko pôsobí vo všetkom. Brat Roger z Taize odhaľuje túto pravdu: „Len Láska je vôľou Božou, od tejto chvíle radostnou zvesťou, ktorá sa prichádza vpísať hlboko do ľudského srdca!

Láska je jednota dvoch vôli. Ináč sa dá povedať, že najvyššou formou duchovnej lásky je poslušnosť. Boha môžem milovať len tak, že ho poslúcham. Pán Ježiš bol poslušný až na smrť. Ľudská poslušnosť, ktorú zažívame v Cirkvi a na ktorej je cirkev postavená, je prípravou na onú rajsú poslušnosť. Že je mi Božia vôľa bližšia a prijateľnejšia ako moja vlastná vôľa, poznám aj podľa toho, že keď hreším, plním svoju vôľu a dôsledok toho je roztrpčenosť a sklamanie. Avšak keď zapriem svoju vôľu a nasledujem v poslušnosti Krista, ovocím takéhoto života je láska, radosť a šťastie. Krst, na ktorý poukazuje aj dnešné evanjelium, myslím teraz na krst ako kresťanskú sviatosť, má ten istý základ. Zrieknuť sa zlého a voliť si dobro. Odrieknuť sa sveta, tela a diabla a prijať do seba Božieho Ducha, ktorý nám pomáha plniť Božiu vôľu a tak nájsť zmysel svojho vlastného života. V plnení Božej vôle je náš Pokoj.

Božia vôľa vo vzťahu k jednotlivému človeku sa nazýva povolanie. Žiť svoje povolanie je snaha objaviť v sebe tento Boží zámer a naplniť ho čo najdokonalejšie. Kresťania sú v liste sv. Pavla charakterizovaní, ako tí, ktorí kdekoľvek vyzývajú meno nášho Pána Ježiša Krista, ich Pána a nášho Pána. Kristus je Pán a toto označenie nesie v sebe našu poddanosť jeho vôli.

Svätá Agneša Rímska

*Hľa, nočné šero redne,
tma sa tratí
a svetlo zláti
tvárnosť našej zeme.*

*Odprosujeme nekonečnú moc
a dobrotu Otca,*

*aby pre svoje bytie milujúce
zbavil nás núdze,
sprevádzal nás v zdraví*

*cez ten prúd dravý
na blažené brehy
otcovskej nehy.*

*Dožič nám túto milosť,
dopomôž že,
láskavý Bože, Otec,
Syn, Duch Svätý,*

*by s nami svätí zotrvali stále
vo tvojej chvále. Amen.*

Môjmu srdcu si dal potechu

Ž 4, 3.5.8: *Ludia, dokedy ešte budete mať srdcia tvrdé? Uvažujte vo svojom srdci. Môjmu srdcu dal si väčšiu potechu.*

Dobry Bože, prichádzam k tebe a uvedomujem si, že táto chvíľa je pre mňa tvojím darom. Smiem k tebe prísť, ba ty sám chceš, aby som prišiel a spoznal, akou láskou ma miluješ. Chceš byť so mnou.

Ďakujem ti za všetky chvíle, v ktorých ma naplňaš svojim Duchom modlitby.

Ďakujem ti za dar srdca, ktorým si môžem vo všetkom uvedomovať dotyk tvojej lásky.

Ďakujem ti za vďačné srdce, lebo vďačným srdcom prežívam, že som obdarovaný, milovaný, prijatý.

Pane, vždy nám hrozí, že prepadne najväčšiemu hriechu našej civilizácii. Totiž, že nám zatvrdnú srdcia a nebudeme ti vďační. Neobjavíme, že mať vďačné srdce je dar, ktorým sme schopní tvojím pohľadom vnímať svet, druhých i seba samých.

Trápi ma problém našej civilizácie, akým je zatvrdnuté srdce človeka a strata vnímavosti srdca. Naše srdce zatvrdzujú pýcha a neláska, sebecko a nechota otvoriť sa svetlu, ktorým si ty sám.

Myslím, že chápem žalmistovo zvolanie: *Ludia, dokedy budete mať srdcia tvrdé?* Preto sa pýtam:

Cím všetkým si nechávam zatvrdiť srdce?

Viem, že liekom na zatvrdnuté srdce môže byť modlitba vďačnosti.

Dobry Bože, ty si mi v živote už toľko toho daroval, prosím ťa, daruj mi aj vďačné srdce. Viem, že vďačný človek nikdy nie je nešťastný. Viem, že kto vie ďakovať, vie žiť v pravde svojho života.

Niekedy mám dojem, akoby sa nám dnes znova vrátilo „náboženstvo rozumu“. A pritom sme zanedbali srdce, ktoré má svoje dôvody; akoby sme dnes srdce nepripustili k slovu, neuvažujeme vo svojom srdci. Práve preto nám žalmista radí: *Uvažujte vo svojom srdci.* Často uvažujeme iba svojou hlavou. Niet divu, že nám zo života uniká to najdôležitejšie - láska, ktorou nás miluješ a ktorou sme schopní milovať.

Najdôležitejšie veci sme schopní vidieť iba srdcom, iba láskou. Kto nemiluje, nemôže ťa poznať, lebo ty si Láska.

Pane, chcem spolu so žalmistom vyznať, že môjmu srdcu dávaš väčšiu potechu, než majú tí, čo oplývajú mnohým bohatstvom. Znova a rád chcem vyznať, a daj, Bože, aby tomu tak u mňa vždy bolo, že mojím najväčším šťastím je byť s tebou.

Ďakujem ti za dar srdca, ďakujem ti za lásku, ďakujem ti za radosť a potechu srdca. Ďakujem ti, že mi chrániš srdce a dávaš milosť, aby ma nič nedokázalo odlúčiť od tvojej lásky. Ďakujem ti, že ma učíš chrániť si srdce modlitbou a posilňuješ ma útechou srdca.

Ďakujem ti, milosrdný a súcitiaci Bože.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov:

V stredu 18. januára začína Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov.

Modlíme sa, aby sa naplnili slová Pána Ježiša: „Aby všetci jedno boli“.

Dekanátna púť do katedrály sv. Martina v Bratislave:

Prežívame rok sv. Martina.

V prvú marcovú sobotu 4.3. dekanát Pezinok organizuje púť do katedrály sv. Martina v Bratislave.

Program: 10:00 prehliadka katedrály s výkladom
11:30 modlitba sv. ruženca
12:00 svätá omša s kňazmi dekanátu

Áno, ale

Žiť v Božom volaní sa učíme pomaly a postupne. Boh nás volá rôznym spôsobom. Hovorí k nám v našom srdci, cez naše hlboké túžby, prostredníctvom Božieho slova, prostredníctvom udalostí, cez výzvy života, prostredníctvom druhých ľudí...

Boh k nám hovorí a pozýva nás na životnú cestu s ním. Pritom každému Božiemu volaniu už predchádza veľké Božie ÁNO voči nám. ÁNO, v ktorom sa nám úplne dal a dáva. Súčasne v Ježišovi Kristovi zaznela voči Bohu Otcovi rozhodná odpoveď za nás, za všetkých, a to nielen slovom, ale i životom a smrťou. K tomuto Kristovmu ÁNO sa môžeme a máme pripájať každý deň znovu.

Žiaľ, z našej strany býva bežnejšie *áno, ale...;áno, možno...;áno, potom...;áno i nie...;áno, ale nerád...* Práve naše polovičaté odpovede na Božie volanie sú brzdy nášho obrátenia. Preto naše obrátenie nebýva jednorazovou záležitosťou, ale procesom, ktorý sa dokonca ani nemusí vyvíjať k lepšiemu. Veľkou oporou a nádejou pre nás ale zostáva, že Božie ÁNO voči nám je neodvolateľné.

Vojtěch Kodet O.Carm., ThD „Hľadám tvoju tvár“

Sväté omše v 2.týždni cezročného obdobia - (A)

16.I. pondelok

17:00 *Nebude*

17.I. utorok

17:00 *Za Božie požehnanie pre rodiny*

18.I. streda

17:00 *Svätá omša v Štefanovej*

19.I. štvrtok

17:00 *Za ě Júliusa Danka*

20.I. piatok

17:00 *Za ě Ludovíta a Martu Jarábkových*

21.I. sobota

08:00 *Za ě Jozefínu Ritterovú*

Upratovanie kostola: 203-228

22. I. 3.nedeľa cezročného obdobia – (A)

08:00 *Za ě kňaza vdp. Fidela Ambróza Jurčoviča OFM*

Lektori: Blahová M., Vráblová M.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Polanská Z., Hajičková M.

14:00 *Posvätný ruženec a litánie*

Liturgický kalendár

16.I. pondelok	Sv. Marcel I., pápež
17.I. utorok	Sv. Anton, opát - Sp
18.I. streda	Sv. Priska, mučenica, Sv. Margita Uhorská, panny
19.I.štvrtok	Sv.Mário,Marta Audifax a Abakus, mučeníci
20.I.piatok	Sv.Fabián, pápež,Sv.Šebastián, mučeník - Esp
21.I.sobota	Sv. Agnesa, panna a mučenica - Esp

7. DAJTE IM VY JEST'

(Mk 6, 35 – 44)

A keď už bolo veľa hodín, pristúpili k nemu jeho učenci a hovorili: „Toto miesto je pusté a je už veľa hodín. Rozpusť ich, nech sa rozídu do okolitých osád a dedín kúpiť si niečo najedenie.“ On im odpovedal:

„Vy im dajte jest!“ Vraveli mu: „Máme ísť nakúpiť za dvesto denárov chleba a dať im jest?“ Opýtal sa ich: „Koľko máte chlebov? Choďte sa pozrieť!“ Keď to zistili, povedali: „Päť a dve ryby.“ Tu im rozkázal usadiť všetkých po skupinách na zelenú trávu. A posadali si v skupinách po sto a po päťdesiat. Potom vzal päť chlebov a dve ryby, pozdvihol oči k nebu, dobrorečil, lámal chleby a dával svojim učeníkom, aby im ich rozdávali. Aj obe ryby rozdelil všetkým. Všetci jedli a nasýtli sa, ba ešte nazbierali dvanásť plných košov odrobín a zvyškov z rýb. A tých, čo jedli chleby, bolo päťtisíc mužov.

Uvažujme:

Z nášho pohľadu uvažovali apoštoli veľmi prakticky, keď sa obrátili na Pána Ježiša so slovami: Je už veľa hodín a sme na opustenom mieste. Nech sa idú ľudia najesť do okolitých dedín (porov. Mk 35, 36).

Po Ježišovej odpovedi: Dajte im vy jest! (porov. Mk 6, 37) začali preratúvať, koľko by to stálo. Nešlo však natoľko o úlohu, ktorú mali splniť, ako skôr o predzvesť skúsenosti, ku ktorej ich Pán Ježiš chcel priviesť. Chcel ňou budovať dôverný vzťah apoštolov k sebe.

Udalosť rozmnoženia chleba piatim tisícom nie je predovšetkým zázrakom či azda senzáciou. Zjavuje, kto je Ježiš, a zároveň pozýva, aby sme si k nemu utvárali správny vzťah. Vzťah, ktorý sýti naše srdce, dušu i ducha. Preto, keď ľudia videli, aké znamenia Pán Ježiš urobil, hovorili: „Toto je naozaj ten prorok, ktorý má prísť na svet“ (Jn 6, 14). Keďže sa ho chceli zmocniť a urobiť z neho kráľa, Ježiš sa vzdialil. Neskôr povedal: Hľadáte ma preto, lebo ste sa nasýtli a chceli by ste tak vyriešiť problém pominuteľného pokrmu. Nejde vám o pokrm, ktorý ostáva a dáva ho Syn človeka (porov. Jn 6, 26).

Viera ako dôverný vzťah s Pánom Ježišom sa stáva pokrmom, ktorý utvára v nás nový život a robí z nás nových ľudí.

Povzbudíme sa:

Na svoj prímichný obrázok si novokňaz dal napísať slová svätej Terézie Veľkej: Boh jediný stačí! To potvrdzuje aj skúsenosť, o ktorej rozpráva vietnamský kardinál Nguen va Thuan, dlhé roky väznený. Trápil sa a priam si zúfal, keď si pomyslel, ako sa rozpadávajú a zanikajú živé apoštolské diela. Počul však, ako mu Boh hovorí: Prestaň a dôveruj! Ty si si nevolil Božie diela, ale Boha samého. A vtedy nadobudol pokoj.

Pýtajme sa:

Myslím na to, že Ježišovo konanie je pre mňa výzvou utvárať s ním dôverný vzťah? Aká je moja odpoveď na všetko, čo Ježiš koná a hovorí? Modlím sa za to, aby som vedel správne rozumieť slovám, ktoré mi adresuje?

Uvedomujem si, že sa chce stať chlebom môjho života? Stačí mi Ježiš sám? Sýtim svoje srdce, dušu i ducha jeho vzťahom ku mne a svojim vzťahom k nemu? Dôverujem mu, aj keď musím opustiť niektoré Božie diela?

Volím si skutočne Boha alebo hľadám vo svojom povolaní iba kňazskú sebarealizáciu? Keď sa odo mňa žiada opustiť apoštolské dielo, som dosť slobodný a je vo mne dosť viery, aby som prijal ďalšie poslanie?

Konajme:

Premyslím si, ako by som mohol i mal konkrétne naplniť výzvu Jána Pavla II.: Urobte Ježiša centrom svojho života!

Modlime sa:

Dobrý Ježišu, aj svojimi slovami: Dajte im vy jest! ma učíš a voláš ma utvárať a žiť dôverný vzťah s tebou. Odpusť mi, ak som sa usiloval všetko vnímať a chápať len svojím ľudským zmýšľaním. Posilňuj ma, aby som ti dôveroval. Nauč ma žiť skutočnosťou, že ty jediný mi stačíš. Buď chlebom môjho života, buď mojím Pánom. Ježišu, buď mojou myšlienkou, slovom i skutkom. Nauč ma, že dávať môžem iba to, čo mám, a len vtedy môžem dávať, ak budem sám z teba, s tebou a v tebe žiť.

Jozef Šuppa SJ „Byť s Ježišom“-meditácie nad Markovým evanjeliom

Osvedčený recept

Nešťastné šťastie, ktoré zavlieklo boháča do večného nešťastia! Šťastné nešťastie, ktoré uviedlo úbožiaka do večného šťastia!

Sv. Ján Zlatouсты

Muž, ktorému amputovali nohu, mi napísal list, ktorým ma veľmi potešil. Píše v ňom, že pred tromi rokmi počul svoju prednášku, v ktorej som rozprával toto podobenstvo:

Istý človek mal desaťtisíc korún, ale o šesťtisíc z nich prišiel. Mal dve možnosti: Stále myslieť na stratených šesťtisíc korún, otlkať si hlavu a nariekať: „šesťtisíc! Vyše polovice všetkého majetku som stratil! Bože môj, prečo sa mi to len stalo? Prečo si to dopustil? Viac ako polovica je preč, nenávratne preč. Hrozná!“

A následok? Bude mať zlú náladu, a preto stratí chuť do práce. Poškodí si žalúdok alebo pečeň, lebo hnev oslabuje zdravie. A čo je hlavné, všetkým pôjde na nervy. Lebo kto ustavične plače a narieka, zaručene dosiahne, že bude neoblúbený.

Alebo sa upokojí a povie si: „Človeče, v tom nešťastí si ešte mal šťastie. Veď si mohol prísť o všetko. Takmer polovica ti zostala! Buď rád!“

A následok? Bude veselý, bude mať dobrú náladu aj chuť do práce, bude obľúbený, pretože veselého človeka, ktorý má humor a vyžaruje dobrú náladu, všade radi vidia.

To som teda rozprával a ten človek s amputovanou nohou o tom rozmýšľal. Dovtedy len smútil za stratenou nohou, ale odvtedy sa usiloval povedať si: „Človeče, veď si mohol prísť o obidve nohy alebo aj o ruky, mohol si stratiť zrak, ba aj život! Toľko ti ešte zostalo! Hľaď na to, čo ešte máš, a teš sa z toho!“

Toho sa pridržal tri roky a za ten čas ho opustila všetka sklúčenosť, prestal reptáť na Boha a celý svet a trdnomyseľnosť vystriedala veselosť a miernosť.

Tak mi to napísal a ja dávam čitateľovi ďalej ten osvedčený recept:

Nemysli na to, čo si stratil, ale na to, čo ti ešte ostalo!

Najlepším spôsobom, ako ukázať Bohu a ľuďom svoju vďačnosť, je prijímať všetko radostne.

Matka Terézia

Max Rosler „Skoré uzdravenia“

V kúpeli mesačného svitu

Polnočné chvíľky v tmavom lese v sprievode Mesiaca, tohto nočného osvetľovača nebies, majú pre mňa nielen adrenalinovú príchuť, ale najmä dýchajú vôňou romantiky. Prítlmený mesačný svit vytvára v pralesi so stromovými matuzalemami, ktorých čas poznačil pokrivenými kmeňmi, deformovanými konármi a zvráskavenou kôrou, priam rozprávkovú atmosféru. Tak rád podstupujem liečivú terapiu v podobe polnočnej prechádzky interiérom smrekového pralesa vysvieteného prítlmeným mesačným lampášom. Sovy, ktoré mávajú v tejto magickej hodine čarov a kúziel svoje polnočné koncerty, ma vytŕhajú z reálneho sveta a unášajú do krásneho rozprávkového, z ktorého sa mi veru ťažko vracia späť. Neobyčajne rád sa prechádzam tajomnými zákutiami pralesa v sprievode jeho zvláštneho mystického nočného ducha, ktorého tam cítim na každom kroku.

Potulky prírodou, keď je táto krásavica zahalená do čierneho závoja noci, si nesmierne vychutnávam. Niekedy panuje v útrobach lesa taká hustá tma, že si nedovídam ani na špičku nosa. Len nočné zavýjanie vlkov, húkanie sov či šuchot lesných myší v preschnutom lístí ma uisťuje v tom, že som v lone panenskej prírody.

Človek neznalý života prírody a prejavov jednotlivých živočíchov môže pri začutí akustických prejavov spomenutých živočíchov zažívať nepredstaviteľné pocity strachu a úzkosti. Ak však nie sme pravidelnými divákmi hororových scén na televíznych obrazovkách, ktoré u ľudí holdujúcich takémuto filmovému žánru už pri najmenšom vonkajšom podnete v podobe vlčieho zavýjania či sovieho húkania vyvolajú zdesenie, nemusíme sa ani v najmenšom obávať hoci aj polnočnej pochôdzky odľahlým lesným zátiším. Naopak, takáto prechádzka nočným lesom neobyčajne blahodarne vplýva na náš organizmus čoraz viac gniavený civilizačnými tlakmi a má protistresové a upokojujúce účinky.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

1. Modlitba onkologicky chorého

„Pane, ten, ktorého miluješ, je chorý“ (Jn 11,3).

„Oplatí sa trpieť pre Ježiša. Veľkosť Ježišovho utrpenia mi dáva pochopiť a oceniť jeho veľkú lásku. Preto i moje bolesti sa musia celkom stratiť v láske.“

bl. Zdenka

Milovaná sestra Zdenka, ty si bola onkologická pacientka. Na svojom tele si zakúsila zákernosť tejto choroby so všetkými jej následkami.

Prosím ťa o tvoj mocný a účinný príhovor u Pána, o zázrak uzdravenia z tejto choroby. Tiež ťa prosím o milosť, aby som vo svojom utrpení a chorobe dôveroval(a) Pánovi, že jeho láska ma neopustí. Vypros mi trpezlivosť a istotu o milujúcej Božej prítomnosti v mojom živote i v situácii, v ktorej sa nachádzam.

Blahoslavená Zdenka, prosím ťa, vypočuj túto moju prosbu a prihováraj sa za zázrak môjho uzdravenia u Pána podľa jeho vôle.

Blahoslavená Zdenka, prihováraj sa za mňa!

Kongregácia milosrdných sestier Svätého Kríža „Modlitby za chorých“

Áno krížu

Kríž, jeden z pôvodných symbolov ľudstva, je pre rozmanitosť foriem zobrazovania a významovú hĺbku obsahu ťažko porovnateľný. Ako kultúrny a náboženský symbol je známy v nespočetných variáciách už v prastarých časoch vyspelých kultúr krajín Blízkeho východu, Ameriky alebo Ázie.

Poznáme dva smery pohybu, ktoré sa prelínajú a vytvárajú kríž. Bez ohľadu na to, či sa rozprestiera v priestorovej alebo časovej, konkrétnej alebo abstraktnej dimenzii, udáva základné usporiadanie ako orientáciu a stredový bod ako centrum sily a života. To viedlo už v predkresťanskom období k mnohým vyjadreniam a hodnoteniam tohto tajomného symbolu.

V Ríme a dávno predtým u viacerých iných národov sa kríž stal nástrojom najkrutejšej a najhroznejšej popravy.

Iste, radšej počúvame, ako Kristus zmierňuje utrpenie a že chce svet a život zmeniť na krajší a lepší. Je to celkom prirodzené. Preto teraz stojíme naozaj pred jedným z najhlbších tajomstiev viery a ľudského života vôbec. Môžeme však len tušiť, o čo tu naozaj ide.

Bohu sa naozaj nemôže páčiť, keď ľudia trpia a trápia sa. Preto sa Kristus angažuje v boji proti utrpeniu, lieči a preukazuje dobro. Tým, že sa sám nebojí utrpenia, lieči ho pri koreni a aj nám dáva možnosť vysporiadať sa s ním. Vo svojom utrpení dal smrti nový začiatok a vo svojom zmŕtvychvstaní ukázal, ako má vyzeráť stvorenie, svet vyličený podľa Božej vôle.

S týmto poznaním kríž neprestáva byť krížom, ale teraz už utrpenie a smrť majú budúcnosť. Sami sme boli vyzvaní všetkými prostriedkami odbúrať utrpenie a kríž. Pritom Kristova výzva niesť vlastný kríž neznamená nečinne sa pozerať, ako sa šíri zlo a trápenie. Naopak, znamená to, aby sme pomohli druhým niesť ťarchu, aby sme to prekonalí, dali tomu zmysel. Toto všetko nám umožňuje Kristus.

Kristov kríž sa teda nedá skrútiť ako nepríjemný príbeh či nehoda. A nie je to ani osud, s ktorým by Ježiš nakoniec súhlasil. Ježiš totiž kríž vidí a ochotne ho prijíma. Chce byť jedným z nás a chce, aby sme spolu s ním prerástli sami seba. Takto uchopený kríž, jeho kríž, nie je tragickým záverom, pretože Ježišova smrť na tomto svete bola prvým zmysluplným utrpením. Ním bol stanovený začiatok tajomstva, ním sa začala budúcnosť.

Cez utrpenie a smrť Boh prináša život. Preto ani priebeh nášho utrpenia nie je taký beznádejný. Nejde o lacnú útechu do budúcnosti v zmysle: v nebi to bude lepšie. Táto nádej - ako dar - už v tomto živote posilňuje a dodáva odvahu. Je to istota, že v okamihoch najväčšej opustenosti a samoty máme Boha po svojom boku. Ľudia, ktorí z toho žijú, vyžarujú vo svojom trápení pokoj a nádej a vedia rozdávať radosť. Nemajú síce úplné vysvetlenie, prečo trpia, ale vo viere našli silu vydržať a s nádejou hľadiť do budúcnosti.

Do našich životov z kríža žiari jas veľkonočného víťazstva a nového života. Preto môžeme krížu povedať s dôverou svoje áno.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku